

Драган Б. Ђоковић

ПОСЛЕДЊА СУПА

РАЗГЛЕДНИЦА

смрт је покосила животе
чинило се заувек,
они се појавили наново
ишчезли брже-боље

зато један лабуд
са црном подвезицом око врата
која га краси попут зелене
пева свом снагом и чини то умешно,
а зна се да лабудови не певају
и да се не пењу по гранама
али авај, и то ће покушати
и поезију ће писати
оставити је потомцима

баш неки особен лабуд, помисли чајковски,
мужјак кога би пожелела свака женка
лено плови по језеру
као што господин с краватом
уз мали наклон пролази поред даме
која га чашћава пољупцем
стављајући прсте на усне
уз обећавајуће – да!
али он је већ потонуо у језеру

онако како би пловак са оловом
и ту оставио љубав,
љубав чини се тешку
уместо безазлену и лаку као лет рингишпилом
где се корпе са заљубљеним паровима додирују
па образи румене

баш тако је чајковски свога сестрића,
а онда упио отров са сваке усне и из свих уста
стао на пут злим језицима
и свет оставио улепшан
за једну велику представу.

*за једну велику представу
малена светила се ђале*

КРАДЉИВАЦ РЕЧИ

када ми говоре о експлозији талента
о распламсавању страсти
биће да нешто слуге

када ми говоре о ждрепцу
који само што је узјахао ждребицу
кажем им да се од шуме не види брдо

када ми кажу да је птица превише
и да ће опустошити житна поља
кажем им да је људи премало
спрам зрелог зрневља

када ми кажу да су жене све разузданије
кажем им да моја није
јер ја жене и немам

када ми кажу да су људи
из дана у дан све гори
кажем им да су ми из ноћи у ноћ
дани и бељи и бољи
а да људе и не виђам

када ми кажу да им преко мере противуречим
кажем им да чујем само оно
што на једно уво уђе а на друго изађе

када ми кажу да ће ме казнити
због тога што је Месец скоро додирнуо Земљу
само им одговорим да је Месец Земљу изљубио
и да ће опет

када ми кажу да сам стварно претерао
зато што сам стварно и претерао
не наљутим се, али им кажем
да су и они претерали уходећи ме
јер ја њихова дела не познајем

када ми кажу да сам брука овога народа
и да ме треба уклонити
кажем им да ако се они не склоне
да ћу се ја склонити
па ће бруке и нестати

не, рекоше они, заслужио си смрт
и морамо те убити. уосталом, рекоше,
опкољен си са свих страна.

ставио сам главу на пањ и чекао
понела ме Невеста Неба на својим крилима,
а доле сви кличу, и велико и мало,
бацају увис шешире и балоне,
шта ко већ има.

а ја, коначно сам истресао вашке
сомотне и беле попут снега,
а снег је сузио
и то је била киша.
и ја сам одјездио на коњу крилатоме
да Сунцу будем ближе, да са бозима славим
и да реч не изустим, ја крадљивац речи.

ПОСЛЕДЊА СУПА

смрт је бешумна бледа дама,
њу сам ти украо

сунце – живот са позлатом
смарагдне зраке ка шуми шаље,
и однекуд старац
биће мој отац ћути
колико се дуго може ћутати
зна једино упокојени

и уместо суза нешто би рекао
и уместо реченог откотрљаће једну сузу
до лица мајке
да мене укори

знам, био сам свиреп
зборим у себи
док гутам кнедле
из вреле супе

ко да су последње

ПРОЗОРИ И ВРАТА

у прозору мог ока
спава један надаре живот
йревариће га смрт

као што девојка у белој хаљини
плени попут оне у црној
и свака би оној другој очи ископала,
али оне су у прозору многих очију
и учтивост им налаже
да поздраве једна другу

лако попут тишине у ковчегу
где увелико испрошена је смрт
увелико и живот

па имати првенство
или га изгубити
готово да је свеједно

јер у прозору мајке свих мајки
буди се један негдашњи живот
и наликује нашем

 једна избледела слика
 једној још блеђој
у широм отвореном албуму
а њега усуд затвара

као газда врата гладним Циганима
иштући Циганчицу

у прозору *њене* душе
нехајно веју пахуље патуљасте и младе
науштрб заробљених година
па животи, ма како близу једни другима,
 удаљавају се

ако су уопште били животи
нису се служили говором